

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 27. februarja 2020*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 15, točka 5, in člen 16, točka 5 – Zavarovanje za ‚velike nevarnosti‘ – Dogovor o pristojnosti, sklenjen med zavarovalcem in zavarovalnico – Možnost uveljavljanja tega dogovora proti zavarovancu“

V zadevi C-803/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve) z odločbo z dne 7. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 20. decembra 2018, v postopku

AAS „Balta“

proti

UAB „Grifs AG“,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi M. Safjan (poročevalec), predsednik senata, L. Bay Larsen in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za AAS „Balta“ S. Drazdauskas, advokatas,
- za UAB „Grifs AG“ J. Milašauskienė, A. Bosaitė, M. Inta, in G. Abromavičius, advokatai,
- za litovsko vlado K. Dieninis, R. Butvydytė in G. Taluntytė, agenti,
- za Evropsko komisijo M. Heller in A. Steiblytė, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: litovščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 15, točka 5, in člena 16, točka 5, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med zavarovalnico AAS „Balta“ s sedežem v Latviji in družbo za varovanje UAB „Grifs AG“ (v nadaljevanju: Grifs) s sedežem v Litvi zaradi plačila zavarovalnine.

Pravni okvir

Uredba št. 1215/2012

- 3 V uvodnih izjavah 15, 18 in 19 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:

„(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. [...]

[...]

(18) Šibkejša stranka bi morala biti v zvezi z zavarovalnimi ter potrošniškimi pogodbami in pogodbami o zaposlitvi zaščitena s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.

(19) Razen pri zavarovalnih pogodbah, potrošniških pogodbah ali pogodbah o zaposlitvi, kjer je avtonomija glede določitve pristojnih sodišč dovoljena samo v omejenem obsegu, bi bilo treba, ob upoštevanju izključnih pristojnosti, določenih v tej uredbi, spoštovati avtonomijo pogodbenih strank.“
- 4 Člen 4(1) te uredbe določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“
- 5 Člen 5(1) te uredbe določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil iz oddelkov 2 do 7 tega poglavja.“
- 6 Pravila o pristojnosti v zadevah v zvezi z zavarovanjem, ki so predmet oddelka 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012, so določena v členih od 10 do 16 te uredbe.
- 7 Člen 10 navedene uredbe določa:

„Brez poseganja v člen 6 in točko 5 člena 7 je pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem določena v tem oddelku.“
- 8 Člen 11(1)(b) Uredbe št. 1215/2012 določa, da je zavarovalnica s sedežem v državi članici lahko tožena v drugi državi članici v primeru tožb, ki jih vložijo zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja, pred sodiščem v kraju, kjer ima stalno prebivališče tožnik.

9 Člen 12 te uredbe določa:

„Glede zavarovanja odgovornosti ali zavarovanja nepremičnin je zavarovalnica lahko tožena tudi pred sodiščem v kraju, kjer je prišlo do škodnega dogodka. Enako velja, če premičnine in nepremičnine krije ista zavarovalna polica in jih je prizadel isti dogodek.“

10 Člen 15 navedene uredbe določa:

„Odstopanje od določb tega oddelka je mogoče samo po dogovoru:

[...]

3. [...] ki je sklenjen med zavarovalcem in zavarovalnico, ki imata oba v času sklenitve pogodbe stalno prebivališče ali običajno prebivališče ali sedež v isti državi članici, in ki določa pristojnost sodišč te države članice, in sicer celo če pride do škodnega dogodka v tujini, pod pogojem, da ta dogovor ni v nasprotju s pravom zadevne države članice;

4. [...] ki je sklenjen z zavarovalcem, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, razen če je zavarovanje obvezno ali se nanaša na nepremičnine v državi članici, ali

5. ki se nanaša na zavarovalno pogodbo, ki krije enega ali več zavarovalnih primerov iz člena 16.“

11 Člen 16 iste uredbe določa:

„Točka 5 člena 15 se nanaša na naslednje zavarovalne primere:

[...]

5. ne glede na točke 1 do 4 vse ‚velike nevarnosti‘, opredeljene v Direktivi 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) [(UL 2009, L 335, str. 1)].“

12 Člen 25(1) Uredbe št. 1215/2012 določa:

„Če so se stranke, ne glede na njihovo stalno prebivališče, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice, razen če je po pravu navedene države članice materialna veljavnost dogovora nična. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti je sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki;

(b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankama; ali

(c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini ter jih redno upoštevajo stranke pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.“

13 Člen 63(1) te uredbe določa:

„V tej uredbi ima gospodarska družba ali druga pravna oseba ali združenje fizičnih ali pravnih oseb stalno prebivališče [sedež] v kraju, kjer ima:

(a) statutarni sedež;

- (b) glavno upravo; ali
- (c) glavno poslovno enoto.“

Direktiva 2009/138

- 14 V členu 13, točka 27, Direktive 2009/138, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2013/58/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2013 (UL 2013, L 341, str. 1) (v nadaljevanju: Direktiva 2009/138), je za namene zadnjenavedene direktive opredeljen pojem „velike nevarnosti“.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 15 Družba Grifs zagotavlja storitve varovanja. Družba „Grifs AG“ SIA je registrirana v Latviji in je lastnica družbe Grifs, v kateri ima vse deleže. Družba Grifs AG in družba Balta sta 31. julija 2012 sklenili pogodbo o splošnem zavarovanju civilne odgovornosti (v nadaljevanju: zavarovalna pogodba), vključno s kritjem civilne odgovornosti družbe Grifs.
- 16 V splošnih pogojih zavarovalne pogodbe je določeno, da se vsi spori v zvezi z navedeno pogodbo rešujejo s pogajanjem in da, če se stranki ne sporazumeta, o sporu odloči latvijsko sodišče v skladu z veljavno zakonodajo na ozemlju Republike Latvije.
- 17 V zlatarni v lasti družbe UAB „Jaunystės romantika“ v Alytusu (Litva), ki jo je družba Grifs varovala v skladu s pogodbo o varovanju, se je 21. avgusta 2012 zgodila tatvina nakita in gotovine. Družba Jaunystės romantika in njena zavarovalnica, družba ERGO Insurance SE, sta pri litovskem sodišču vložili tožbo, s katero sta zahtevali povračilo škode, ki sta jo utrpeli zaradi tatvine, na podlagi česar jima je bila prisojena odškodnina in povračilo stroškov postopka. Ugotovljeno je bilo, da je bila pri družbi Grifs podana huda malomarnost ter da med nastalo škodo in nedelovanjem te družbe obstaja neposredna vzročna zveza.
- 18 Po koncu tega odškodninskega postopka je družba Grifs vložila tožbo pri Vilniaus apygardos teismas (okrožno sodišče v Vilni, Litva), s katero je zahtevala, naj se družbi Balta na podlagi zavarovalne pogodbe naloži plačilo zavarovalnine v znesku 114.941,58 EUR, povečanem za obresti, in stroškov postopka. Vilniaus apygardos teismas (okrožno sodišče v Vilni) se je s sodbo z dne 21. novembra 2017 izreklo za nepristojno za odločanje o tej tožbi, pri čemer je navedlo, da mora v skladu s splošnimi pogoji zavarovalne pogodbe o vseh sporih v zvezi z njo odločiti latvijsko sodišče na podlagi latvijske zakonodaje. Poleg tega je Vilniaus apygardos teismas (okrožno sodišče v Vilni) ob upoštevanju dejstva, da je družba Grifs AG, ki je sklenila zavarovalno pogodbo, lastnica družbe Grifs, ugotovilo, da ni dvoma o tem, da je družba Grifs, čeprav le posredno, soglašala z vsemi pogodbenskimi določili, vključno s tistimi, ki se nanašajo na sodno pristojnost.
- 19 Družba Grifs se je na to sodbo pritožila, Lietuvos apeliacinis teismas (pritožbeno sodišče Litve) pa je s sodbo z dne 29. marca 2018 to sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo Vilniaus apygardos teismas (okrožno sodišče v Vilni), da ponovno odloči o dopustnosti tožbe družbe Grifs.
- 20 Lietuvos apeliacinis teismas (pritožbeno sodišče Litve) je v sodbi ugotovilo, da to, da sta stranki zavarovalne pogodbe sklenili dogovor o reševanju sporov, ki bi izhajali iz te pogodbe, pred latvijskimi sodišči v skladu s tam veljavnimi zakoni, družbe Grifs ne zavezuje k vložitvi tožbe izključno pri latvijskih sodiščih. Ta družba naj bi bila namreč po zavarovalni pogodbi „zavarovanec“ in naj bi imela iz tega naslova pravico do uveljavljanja drugih možnosti izbire pristojnosti, ki jih določa člen 11 Uredbe št. 1215/2012.

- 21 Družba Balta je pri predložitvenem sodišču, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve), vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo Lietuvos apeliacinis teismas (pritožbeno sodišče Litve) z dne 29. marca 2018.
- 22 Predložitveno sodišče dvomi, da so preudarki Sodišča v sodbi z dne 12. maja 2005, Société financière et industrielle du Peloux (C-112/03, EU:C:2005:280), ki se nanašajo na pravno varstvo ekonomsko najšibkejših subjektov, upoštevni v primeru, ko zavarovanje krije „veliko nevarnost“, zlasti glede na sodbo z dne 13. julija 2017, Assens Havn (C-368/16, EU:C:2017:546).
- 23 Predložitveno sodišče glede tega po eni strani poudarja, da kadar zavarovana dejavnost izpolnjuje merila za „velike nevarnosti“ v smislu člena 16, točka 5, Uredbe št. 1215/2012, je treba načeloma domnevati, da sta stranki zavarovalnega razmerja ekonomsko močni in bi jima moralo biti dopuščeno, da odstopita od določb o pristojnosti iz oddelka 3 poglavja II te uredbe. Navedeno sodišče po drugi strani meni, da posebne značilnosti zavarovalca ne odražajo vedno položaja in ekonomske moči zavarovanca. V tem primeru bi torej lahko bilo potrebno, da se zagotovi ravnotežje pravic in obveznosti strank zavarovalnega razmerja. Vendar naj meja med pogodbeno avtonomijo in potrebo po zaščiti šibkejših stranke ne bi bila popolnoma jasna.
- 24 V teh okoliščinah je Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 15, točka 5, in člen 16, točka 5, Uredbe [št. 1215/2012] razlagati tako, da je mogoče v zavarovalnem primeru ‚velike nevarnosti‘ uveljavljati dogovor, s katerim je določena pristojnost, vsebovan v zavarovalni pogodbi, sklenjeni med zavarovalcem in zavarovalnico, zoper osebo, zavarovano s to pogodbo, ki ni izrecno privolila v navedeno določbo in ki ima običajno prebivališče ali sedež v državi članici, ki ni država članica [prebivališča ali sedeža] zavarovalca in zavarovalnice?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 25 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 15, točka 5, in člen 16, točka 5, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je dogovor o pristojnosti, vsebovan v zavarovalni pogodbi za kritje „velike nevarnosti“ v smislu zadnjenavedene določbe, ki sta jo sklenila zavarovalec in zavarovalnica, mogoče uveljavljati proti zavarovancu iz te pogodbe, ki ni poslovni subjekt na področju zavarovalništva, ki ni privolil v ta dogovor o pristojnosti in ki ima stalno prebivališče ali sedež v drugi državi članici kot tisti, v kateri je stalno prebivališče ali sedež zavarovalca in zavarovalnice.
- 26 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v členih 15 in 16 Uredbe št. 1215/2012 povzeto besedilo členov 13 in 14 Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42), zato razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami zadnjenavedene uredbe, velja tudi za enakovredne določbe Uredbe št. 1215/2012 (glej po analogiji sodbo z dne 31. januarja 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, točka 36).
- 27 Ni sporno, da so v oddelku 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012 določena posebna pravila glede pristojnosti v zadevah v zvezi z zavarovanjem, katerih namen je varovati šibkejšo pogodbeno stranko s pravili, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil, kot je navedeno v uvodni izjavi 18 navedene uredbe (sodba z dne 31. januarja 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 28 Tako, prvič, člen 11(1)(b) Uredbe št. 1215/2012 določa, da je zavarovalnica s sedežem v državi članici lahko tožena v drugi državi članici v primeru tožb, ki jih vložijo zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja, pred sodiščem v kraju, kjer ima stalno prebivališče tožnik. Drugič, člen 12 te uredbe določa, da je v primeru zavarovanja odgovornosti ali zavarovanja nepremičnin zavarovalnica

lahko tožena tudi pred sodiščem v kraju, kjer je prišlo do škodnega dogodka. Ti pravili zagotavljata, da lahko šibkejša stranka, ki želi vložiti tožbo proti močnejši stranki, to stori pri sodišču države članice, ki ji je zlahka dostopno.

- 29 Vendar Uredba št. 1215/2012 v nekaterih primerih določa možnost, da se z dogovori odstopi od pravil o pristojnosti v zadevah v zvezi z zavarovanjem, med drugim, kot določa člen 15, točka 5, te uredbe, z dogovori, ki se nanašajo na zavarovalno pogodbo, ki krije enega ali več zavarovalnih primerov iz člena 16 te uredbe.
- 30 V obravnavani zadevi predložitveno sodišče natančneje navaja, da so bile z zavarovalno pogodbo iz postopka v glavni stvari krite „velike nevarnosti“, kot so navedene v členu 16, točka 5, Uredbe št. 1215/2012, ki napotuje na Direktivo št. 2009/138, v katere členu 13, točka 27, je opredeljen pojem „velike nevarnosti“ in so določene nekatere kategorije nevarnosti, zajetih s tem pojmom.
- 31 V tem okviru je treba preučiti, ali dogovor o pristojnosti, določen v taki pogodbi, lahko zavezuje zavarovano tretjo osebo, ki ni stranka te pogodbe in ki ni privolila v določila navedene pogodbe.
- 32 Za ugotovitev, ali je lahko zavarovanec, ki je z vidika zavarovalne pogodbe za kritje „velikih nevarnosti“ tretja stranka, zavezan z dogovorom o sodni pristojnosti, ki določa, da so pristojna zgolj sodišča kraja sedeža zavarovalnice, se je treba navezati na besedilo člena 15, točka 5, Uredbe št. 1215/2012 ter na sistematiko pravil, ki so v njej določena za zadeve v zvezi z zavarovanjem, zgodovino njihovega nastanka in cilje, na katerih ta pravila temeljijo.
- 33 Prvič, v zvezi z besedilom točke 5 člena 15 Uredbe št. 1215/2012 bi bilo – glede na to, da so v tej točki omenjeni zgolj dogovori, ki se nanašajo na zavarovalno pogodbo in ne, kot v točkah 3 in 4 tega člena 15, stranke dogovora – sicer mogoče šteti, da kadar je veljavni dogovor o pristojnosti določen v zavarovalni pogodbi za kritje „velike nevarnosti“, se lahko nanj sklicuje vsakdo, ki želi uresničevati svoje pravice na podlagi navedene pogodbe, tudi proti zavarovani tretji osebi.
- 34 Vendar to razliko v besedilu med točko 5 in drugimi točkami člena 15 Uredbe št. 1215/2012 pojasnjuje zgodovina nastanka tega člena. Kot izhaja iz točke 140 poročila P. Schlosserja o Konvenciji o pristopu Kraljevine Danske, Irske in Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska h Konvenciji o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ter Protokolu o razlagi te konvencije s strani Sodišča (UL 1979, C 59, str. 71), je bilo zaradi dopolnitve zadnjenavedene konvencije ob pristopu Združenega kraljestva leta 1978 brez opredelitve abstraktnega in splošnega merila za določitev položajev, za katere bi bili dovoljeni dogovori o pristojnosti, odločeno, da se sestavi seznam zavarovalnih pogodb, na katere bi bilo treba razširiti dopustnost takšnih dogovorov. Vendar namen tega dodatka, kot je razvidno iz te točke navedenega poročila, nikakor ni bil, da se takšni dogovori o pristojnosti lahko uveljavljajo proti tretjim osebam.
- 35 Drugič, v zvezi s sistematiko določb oddelka 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012 je treba navesti, da je bil z Uredbo št. 44/2001 razširjen seznam oseb, ki lahko zavarovalnico tožijo, tako da so bili v člen 9(1)(b) zadnjenavedene uredbe, ki je postal člen 11(1)(b) Uredbe št. 1215/2012, vključeni tudi zavarovanci, in sicer brez razlikovanja glede na vrsto zavarovanih nevarnosti. Varstvo, ki je bilo tako zagotovljeno zavarovancem, pa ne bi bilo učinkovito, če bi bilo glede zavarovalnih pogodb, ki se nanašajo na „velike nevarnosti“, pristojno sodišče določeno na podlagi dogovora o pristojnosti, v katerega zavarovanec ni privolil.
- 36 Tretjič, v zvezi s cilji, na katerih temelji oddelek 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012, je Sodišče že navedlo, da kadar je zavarovalna pogodba sklenjena v korist tretje osebe, je dogovor o pristojnosti, vključen v to pogodbo, v katerega ta oseba ni privolila, zoper njo v primeru spora, ki izvira iz navedene pogodbe, mogoče uveljavljati, samo če ta dogovor ne posega v cilj varstva ekonomsko najšibkejšega subjekta (sodba z dne 12. maja 2005, Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, točka 38).

- 37 Sodišče je tudi opozorilo, da je v zadevah v zvezi z zavarovanjem dogovor o pristojnosti strogo omejen s ciljem varstva ekonomsko najšibkejšega subjekta (sodba z dne 13. julija 2017, Assens Havn, C-368/16, EU:C:2017:546, točka 36).
- 38 Preučiti je torej treba, ali ta preudarek enako velja na področju zavarovalnih pogodb za kritje „velike nevarnosti“, na katerem so lahko zavarovanci, tako kot zavarovalnice in zavarovalci, ekonomsko precej močni.
- 39 Glede tega ni sporno, da je zakonodajalec Unije zavarovalcu in zavarovalnici zaradi njune ekonomske moči dal možnost, da izbereta pristojno sodišče, tudi če s tem odstopita od pravil o pristojnosti, ki so namenjena varstvu, iz oddelka 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012. Kot izhaja iz poročila P. Schlosserja, omenjenega v točki 34 te sodbe, naj bi se pri možnosti strank, da odstopijo od splošnih pravil o pristojnosti v okviru pogodb, ki so nato postale zavarovalne pogodbe za kritje „velike nevarnosti“, upoštevalo dejstvo, da so glede na to, da so zadevne družbe močna podjetja, stranke zavarovalne pogodbe enakopravne in da dodatno varstvo šibkejše stranke ni upravičeno.
- 40 Vendar iz te ugotovitve ni mogoče sklepati, da je ekonomska moč zavarovanca enaka ali podobna ekonomski moči zavarovalnic in zavarovalcev. Zato odgovor na vprašanje, ali je mogoče nekoga, ki je z vidika zavarovalne pogodbe za kritje „velike nevarnosti“ tretja stranka, šteti za ekonomsko najšibkejši subjekt, ni odvisen le od tega, ali zavarovalna pogodba, sklenjena med strankama, spada v kategorijo zavarovalnih pogodb za kritje „velike nevarnosti“.
- 41 Ugotoviti je torej treba, da se možnost odstopiti od splošnih pravil o pristojnosti v zavarovalnih pogodbah za kritje „velike nevarnosti“ uporablja le v razmerjih med pogodbenima strankama in je praviloma ni mogoče razširiti na zavarovano tretjo osebo.
- 42 Sodišče je glede tega že poudarilo, da bi to, da bi se vprašanje, ali je nekoga mogoče šteti za „šibkejšo stranko“, presojalo v vsakem primeru posebej, povzročilo nevarnost za nastanek pravne negotovosti in bi bilo v nasprotju s ciljem Uredbe št. 1215/2012, ki je izražen v njeni uvodni izjavi 15, in sicer, da morajo biti pravila o pristojnosti čim bolj predvidljiva (glej v tem smislu sodbo z dne 20. julija 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, točka 34).
- 43 Ta ugotovitev velja še toliko bolj na področju zavarovalnih pogodb za kritje „velike nevarnosti“. Kot namreč predložitveno sodišče pravilno poudarja, člen 13, točka 27, Direktive 2009/138 določa več meril, ki jih je treba presojati skupaj in katerih uporaba ni vedno sistematična. Za to presojo so lahko potrebna temeljita in potencialno zapletena preverjanja, kar bi bilo v nasprotju z namenom predvidljivosti pravil o pristojnosti.
- 44 Kljub temu je treba navesti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso cilj varstva, na katerem temelji oddelek 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012, zahteva, da se uporaba posebnih pravil o pristojnosti iz tega oddelka ne sme razširiti na osebe, za katere to varstvo ni upravičeno (glej v tem smislu sodbo z dne 31. januarja 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 45 Iz tega sicer izhaja, da za razmerja med poslovnimi subjekti na področju zavarovalništva, od katerih za nobenega ni mogoče domnevati, da je glede na druge v šibkejšem položaju, ni utemeljeno nobeno posebno varstvo (sodba z dne 31. januarja 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, točka 42 in navedena sodna praksa), vendar v obravnavani zadevi ni sporno, da zavarovana tretja oseba, torej družba Grifs, ni poslovni subjekt na področju zavarovalništva.
- 46 V teh okoliščinah je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 15, točka 5, in člen 16, točka 5, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da dogovora o pristojnosti, vsebovanega v zavarovalni pogodbi za kritje „velike nevarnosti“ v smislu zadnjenavedene določbe, ki sta jo sklenila zavarovalec in

zavarovalnica, ni mogoče uveljavljati proti zavarovancu iz te pogodbe, ki ni poslovni subjekt na področju zavarovalništva, ki ni privolil v ta dogovor o pristojnosti in ki ima stalno prebivališče ali sedež v drugi državi članici kot tisti, v kateri je stalno prebivališče ali sedež zavarovalca in zavarovalnice.

Stroški

- ⁴⁷ Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Člen 15, točka 5, in člen 16, točka 5, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da dogovora o pristojnosti, vsebovanega v zavarovalni pogodbi za kritje „velike nevarnosti“ v smislu zadnjenavedene določbe, ki sta jo sklenila zavarovalec in zavarovalnica, ni mogoče uveljavljati proti zavarovancu iz te pogodbe, ki ni poslovni subjekt na področju zavarovalništva, ki ni privolil v ta dogovor o pristojnosti in ki ima stalno prebivališče ali sedež v drugi državi članici kot tisti, v kateri je stalno prebivališče ali sedež zavarovalca in zavarovalnice.

Podpisi